

sig i, følte Taleren sig overbevist om, at Tilliden til Regeringen vilde kunne bevares.

I Overensstemmelse hermed hævdede *Ole Bjørn Kraft* (K. F.), at Folkestyret over for Paastande om, at det ikke magtede sin Opgave, havde stillet fuldbyrdede Kendsgerninger, der paa uimodsigelig Vis havde bekræftet Befolkningens Tillid til dette Styre og Forvisningen om, at det vilde være i Stand til at vokse med Kravene. — Et almindeligt *Prisstop* havde ikke kunnet gennemføres og var sikkert heller ikke ønskeligt. En *Begrænsning af Købekraften* var derimod nødvendig for, at man kunde undgaa en Inflations Ulykker. For Varer af mere eller mindre luksusagtig Karakter var der ingen Fare ved en Prisstigning, men man maatte holde sig det Maal for Øje at faa lagt et Loft over de Prisomraader, som vedrører det allernødvendigste Forbrug til Tilfredsstillelse af Familiernes rimelige Behov. Her maatte der sættes et klart og effektivt Stop for den dalende Købekraft. Intet vilde være mere skæbnesvangert, end hvis den Følelse af Tillid, hvormed Regeringens Bestræbelser paa dette Omraade hidtil var blevet modtaget, skulde blive afsvækket og sociale Modsætninger dermed opstaa. Det nationale *Samarbejde* var bygget op paa national Solidaritet, og som Forholdene var, maatte det utvetydigt siges, at det er dem inden for de forskellige Erhverv, der paa Grund af særlige Konjunkturforskelde eller højt Indtægtsniveau har Mulighed derfor, som maa bringe de nødvendige Ofre. Til Gengæld maatte ogsaa de Krav, der stilles, tage Hensyn til og vise Forstaaelse af de begrænsede Hjælpemuligheder, der under den nuværende økonomiske Situation er forhaanden. Det var paa denne Maade, at et virkeligt, sandt nationalt Arbejdsfællesskab, en folkelig Solidaritet blev skabt. Samarbejdet skulde være som en Brynje, der omsluttede Befolkningen saa tæt, at ingen Pil formaade at finde en Brist, hvorigennem den kunde trænge. Derfor var det uforeneligt med Baggrunden for Regeringens Dannelselse og de fem Partiers Samarbejde, hvis man forestillede sig Muligheden af, at ikke alle behøvede at være med i Beslutningerne, og tænkte sig Løsningen af de partimæssige Vanskeligheder derved, at snart det ene Parti, snart det andet unddrog sig Fællesskabet og tilkendegav en Særopfattelse, der fritog for Ansvaret og for Virkningerne af Beslutningerne. Her var ingen som helst Baggrund for Forestillingen om, at vi var naaet til et Punkt, hvor der kunde finde en Afslappelse Sted af den nationale Disciplin eller gives Plads for en Meningskamp og indre Stridigheder, der svækkede Sammenholdet og gav Raaderum for Kræfter, som virkede opløsende paa Modstandsevnen. — I Anledning